

Arrest

nr. 198 531 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. BRETIN
De Broquevillelaan 116 / 13
1200 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 29 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. NGUYEN, die *loco* advocaat L. BRETIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 29 januari 2016 bij een controle van een voertuig geïnterpelleerd door de politie van Dilbeek wegens illegaal verblijf.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 29 januari 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan *ipso die* in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

Il est enjoint à Monsieur / Madame, qui déclare se nommer:

Naam/nom: I.(...)

Voornaam/prénom: I.(...)

Geboortedatum/dat de naissance: (...)

Geboorteplaats/ lieu de naissance:

Nationaliteit/nationalité: Oekraïne/Ukraine

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 28.02.2016

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre, au plus tard le 28.02.2016

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

MOTIF DE LA DECISION:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Article 7, alinéa 1:

- *1 ° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;*

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat verzoeker in zijn middelen de schending aanvoert van een aantal bepalingen uit het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen, die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief, die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM, kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

3.3. De verwerende partij houdt in haar exceptie een uitgebreid betoog waarom de aangevoerde schendingen van het EVRM niet kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechte belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt tevens een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“(…)

En ce que la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs exige l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait qui soient précis et légalement admissibles. La motivation doit être adéquate.

Cette motivation doit revêtir d'une part, une référence aux faits ; d'autre part, la mention des règles juridiques appliquées et enfin comment et pourquoi ces règles juridiques conduisent à partir des faits mentionnés à prendre cette décision.

L'adéquation de la décision signifie que cette dernière doit être pertinente, doit avoir trait à la décision et sérieuse en ce que les raisons invoquées doivent être suffisantes pour justifier la décision.

Enfin, l'administration commet une illégalité lorsqu'elle fonde sa décision sur des motifs qui ne sont pas de nature à justifier la décision prise (C. Trav., Mons, 12/06/2002, RG 17335).

Que ce contrôle de légalité englobe le contrôle de l'exactitude des motifs de fait sur lesquels elle repose ; La motivation avancée par l'ordre de quitter le territoire pris et notifié le 29.01.2016 en exécution de la décision de la Ministre de la politique d'immigration et d'asile, évoque les motifs suivants :

« 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ; L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable. »

Cette décision fait preuve d'une erreur manifeste d'appréciation ;

Le requérant est arrivé sur le territoire, suite aux problèmes vitaux qui ont rendu sa vie impossible dans son pays d'origine.

Il a tenté de se faire comprendre depuis son arrivée sur le territoire belge.

Malheureusement, il lui a été impossible de faire passer son message auprès des autorités.

Il s'impose dès lors de se prononcer sur la valeur et la pertinence de la motivation ;

Il s'agit d'une motivation stéréotypée qui ne s'accroche pas au devoir de la juridiction d'être objective, de réaliser une analyse à charge et à décharge sur l'ensemble des circonstances qui constituent le dossier ;

Que le requérant s'est vu privé de liberté et emmené au commissariat de police où il a été détenu pendant plusieurs heures ;

Qu'il avait du mal à comprendre ce qu'il lui arrive et que n'ayant pas la maîtrise d'une des langues nationales et en absence d'interprète, il était dans l'incapacité de pouvoir s'exprimer ou encore de pouvoir défendre ses intérêts ;

Que le requérant aurait dû être auditionné en présence d'un interprète ;

Qu'ainsi, il y a eu violation des dispositions prévues à l'article 6 de la CEDH (points 3a, 3b, 3c et 3e) ;

Qu'aucun procès verbal n'a été dressé et signé par le requérant qui a été contraint d'apposer sa signature sur l'annexe 13 et cela sans en comprendre son contenu afin d'être mis en liberté ;

Que la décision reproche à tort au requérant qu'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable ;

Que le requérant est candidat à l'asile, et qu'il a tenté de faire part aux autorités des problèmes qu'il subissait ;

Que la décision ne fait pas état de ces faits ;

Que la mesure prise est une mesure de police disproportionnée et discriminatoire ;

Que ces mesures n'ont pas lieu d'être prises dans la mesure où aucun grief ne peut être reproché au requérant ;

Que la mesure prise est d'autant plus contraignante vu qu'il lui fut notifié un ordre de quitter le territoire, alors que sa vie est en danger dans son pays d'origine ;

Que le requérant n'a pas eu la possibilité de contacter un avocat, alors qu'il a fait l'objet d'une privation de liberté ;

Que la mesure est fort contraignante pour l'avenir du requérant, qui, vu qu'il a décidé d'introduire une demande d'asile, celle-ci sera d'emblée empreinte d'une circonstance négative due à l'infliction injustifiée de l'annexe 13 ;

Que le principe de proportionnalité requiert qu'une relation d'adéquation, c'est-à-dire une relation raisonnable, existe entre la décision et les faits qui la justifient compte tenu de l'objectif d'intérêt général et que l'autorité administrative doit servir ;

Que le principe de proportionnalité exige que les décisions des autorités soient prises en tenant compte de tous les éléments, de tous les intérêts en jeu et doivent respecter un certain équilibre entre ces différents intérêts.

Que ce principe requiert que Monsieur le Ministre se limite à ce qui est nécessaire pour satisfaire l'intérêt général dont elle a la charge de sorte que lorsque plusieurs mesures appropriées sont envisageables, il convient de recourir à la moins contraignante ;

Que le requérant ne représente en aucun cas un danger pour la société, qu'aucun fait infractionnel ne lui est imputable à ce jour ;

Eu égard aux considérations développées ci dessus, il résulte que la motivation de la décision attaquée est inadéquate.

Qu'en outre, vu le climat de guerre régnant dans le pays, le risque est très important que le requérant se voit enrôlé de force par l'armée ukrainienne comme le montrent ces convocations (pièces 4 à 15) ;

Qu'à tous ceux-ci s'ajoute la situation actuelle liée à la crise et à la guerre en Ukraine ;

Que la partie adverse s'est contentée de faire une application formaliste de la loi sans apprécier correctement la demande qui lui était soumise ; elle a partant adopté une décision manifestement disproportionnée ;

Que le principe de proportionnalité requiert qu'une relation d'adéquation, c'est-à-dire une relation raisonnable, existe entre la décision et les faits qui la justifient compte tenu de l'objectif d'intérêt général que l'autorité administrative doit servir ;

Qu'en outre ce principe exige que les décisions des autorités soient prises en tenant compte de tous les éléments du dossier, de tous les intérêts en jeu et doivent respecter un certain équilibre entre ces différents intérêts ;

Que la partie adverse n'a pas fait preuve de sérieux dans l'examen de la demande qui lui a été soumise ;

Que la décision a été prise sans faire état d'un examen approfondi de la demande et que dès lors la présence en Belgique du requérant est requise ;

Que par conséquent le moyen unique est fondé et suffit à justifier l'annulation et la suspension de l'acte attaqué."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn middel als volgt:

"(...)

Le requérant souhaite pouvoir bénéficier des prérogatives garanties par les articles 2, § 1 et 3 de la CEDH qui disposent:

Art. 2, §1 : Le droit de toute personne à la vie est protégé par la loi. La mort ne peut être infligée à quiconque intentionnellement, sauf en exécution d'une sentence capitale prononcée par un tribunal au cas où le délit est puni de cette peine par la loi.

Art. 3 : Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants.

Actuellement, l'Ukraine est un pays instable dû à la division entre l'Ouest, pro-européen, et l'Est, aux mains des séparatistes pro-russes.

D'après un rapport de l'ONU, le conflit ukrainien a tué plus de 9000 personnes et 20 000 blessé jusqu'au 15 novembre 2015.

Ce rapport de l'ONU dénonce également des meurtres, des tortures, des mauvais traitements, des détentions illégales et du travail forcé (pièce 4).

Le président ukrainien, Petro Porochenko, a signé un décret le 19 janvier 2015 avec comme objectif le recrutement de 100 000 hommes qui, après avoir été formés devraient rejoindre le front.

Il s'agit donc d'enrôler 100 000 hommes âgés entre 25 et 60 ans qui iront renforcer le front dans l'est de l'Ukraine après une formation de 50 jours (pièce 5).

Dans un arrêt du 26 février 2015 (C-472/13), la Cour de justice de l'Union européenne a déclaré qu'un militaire peut se voir reconnaître la qualité de réfugié, s'il peut prouver que des crimes de guerre peuvent être commis dans le cadre d'un conflit pour lequel il exerce son service militaire.

Il faut dès lors prouver le caractère plausible d'un tel crime par le biais d'un faisceau d'indices que la juridiction nationale doit valider.

En l'espèce le requérant a été sollicité pour remplir ses obligations nationales en ce qui concerne son service militaire (pièce 2).

Le requérant est appelé, conformément à la loi d'Ukraine 'sur le service militaire obligatoire', à se présenter le 26.02.2016 avant 8h30 à l'adresse (...).

Bien que le service militaire reste une prérogative nationale, un état ne peut forcer un de ses citoyens à prendre les armes dans un conflit illégal, non reconnu par la communauté internationale.

Il existe de nombreux rapports ou articles de journaux qui attestent que l'armée ukrainienne commet et a commis des crimes de guerre, qui sont repris de manière non exhaustive ci-dessous :

1) Human Right watch déclare que les forces armées d'Ukraine ont employé, dans les régions peuplées de Donbass, des armes à sous-munitions. L'utilisation de ces armes viole les lois de la guerre et est assimilée à des crimes de guerre.

De plus, des fosses communes de civils sur des positions occupées par les forces ukrainiennes ont été découvertes (pièce 6).

2) La fondation pour l'étude de la démocratie a publié un rapport le 1er mars 2015 s'intitulant 'War Crimes of the armed forces and security forces of Ukraine : torture and inhumane treatment'. (pièce 7) Ce rapport est tiré d'entrevues avec plus de 200 prisonniers restitués par les forces ukrainiennes et ont été menés par les chercheurs de la fondation du 25 août au 20 janvier 2015.

Ce rapport présente des descriptions effarantes du recours à la torture et à d'autres traitements inhumains de prisonniers par l'armée et les forces paramilitaires ukrainiennes de même que par les services policiers de la sécurité nationale de l'Ukraine.

Un article est joint au dossier qui reprend les principales observations publiées dans le rapport telles que l'emploi de méthode de torture ou le passage à tabac des prisonniers, (pièce 8)

3) La Russie a arrêté 5 soldats ukrainiens car ils sont suspectés d'avoir commis des crimes de guerre. Ces soldats ukrainiens auraient employés des armes lourdes blessant et tuant au moins dix civils et détruisant 20 immeubles d'habitation (pièce 9)

4) Dans un rapport publié par Amnesty International sur la situation des droits humains en Ukraine en février 2016, il y est inscrit que les deux partis, les séparatistes pro-russes et forces ukrainiennes, ont commis des crimes de guerres se livrant notamment à des actes de torture et à d'autres mauvais traitements sur la personnes de prisonniers

Des bombardements aveugles sont effectués sur les zones civiles.

De plus, les auteurs de ces crimes de guerres bénéficient généralement d'une totale impunité (pièce 10)

5) Le FIDH et le CCL (Center for Civil Liberties) ont présenté un rapport qui dresse un état des lieux des graves violations du droit humanitaire et du droit international commises dans l'est de l'Ukraine entre mai 2014 et août 2015.

Des cas d'assassinats, d'arrestations arbitraires, de traitements inhumains et de torture pouvant être qualifiés de crimes de guerre sont imputables à toutes les parties au conflit, dont l'armée ukrainienne, (pièce 11)

6) L'Office of the United Nations High Commissionr for Human right a publié un rapport sur la situation des droits humains en Ukraine entre le 16 mai et 15 août 2015. Ce rapport constate une tendance persistance de détention arbitraire et secrète par les unités armées ukrainiennes. Ces détentions sont souvent accompagnées de tortures, traitements inhumains et d'une violation des droits procéduraux. (pièce 12) Les points 50 à 60 du rapport reprennent différents témoignages des mauvais traitements infligés par les unités de l'armée ukrainienne.

7) Le Haut-commissaire aux droits de l'Homme a déclaré : 'Nous avons également reçu des témoignages horribles de torture et de mauvais traitements en détention, à la fois par les groupes armés et des forces de Vordre ukrainienne. ' (pièce 13)

8) Un journaliste ukrainien a refusé d'aller se battre et de répondre à la mobilisation générale. Il a été arrêté et encourt jusqu'à 15 ans de prison.

Beaucoup de jeunes tentent de fuir l'enrôlement voulu par l'état ukrainien et refusent d'aller se battre. Ils fuient vers la Russie ou vont encore, par exemple se cacher dans la forêt, (pièce 14)

9) Début février 2015, le parlement ukrainien a adopté une loi autorisant à recourir à la force contre les déserteurs (pièce 15).

Les différents rapports et articles de journaux présentés ci-dessus ne représentent qu'une partie infime des violations.

En effet, il est très difficile d'évaluer précisément l'échelle des crimes commis dans la mesure où aucune véritable enquête n'y a encore été menée.

Force est de constater, au vu des éléments qui précèdent, qu'il y a de très grands risques que les soldats ukrainiens soient amenés à commettre des actes considérés comme des crimes de guerre dans un conflit illégal.

Par un retour en Ukraine, le requérant se verrait obligé de se voir enrôler de force et de prendre part à un conflit qui est illégal où des crimes de guerre sont commis.

Sa vie sera mise en danger et cela constituerait de ce fait des entraves aux articles 2 et 3 de la CEDH.

De graves violations des droits de l'homme sont commises dans le cadre du conflit ukrainien tant par les forces gouvernementales que par les indépendantistes pro-russe.

De plus, il court le risque d'être soumis à des traitements inhumains et de devoir participer à un conflit illégal.

Quant à la légalité du conflit ukrainien, le CCE a déclaré à plusieurs reprises contre des décisions du CGRA, qu'elle ne disposait pas d'assez d'éléments pour juger la légalité du conflit en Ukraine. (Voir e.a. arrêt du CCE n° 159 262 du 23 décembre 2015, arrêt du CCE n°157 378 du 30 novembre 2015, arrêt du CCE n°157 477 du 30 novembre 2015)

Et confirmant la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne, le CCE déclare que la crainte de persécution d'un appelé doit être considérée comme fondée s'il existe une probabilité raisonnable qu'un individu ne puisse éviter d'être déployé dans un rôle de combattant qui l'exposera au risque de commettre des actes illégaux.

Au vu des éléments qui précèdent, il y a lieu de constater que la crainte de persécution du requérant est fondée.

Il est inévitable qu'après son service militaire, il devra se rendre sur le front où de nombreux crimes humanitaires sont commis.

En outre, d'après l'article 408 du code pénal ukrainien:

§1. La désertion, c'est-à-dire l'absence d'une unité militaire est passible d'une peine de 2 à 5 ans de prison.

§3. Si un des actes spécifiés aux paragraphes 1 et 2 est commis sous le régime de la loi martiale au cours d'une bataille il est passible d'une peine de 5 à 12 ans de prison.

En cas de refus de faire son service militaire, le requérant risque d'être soumis à des sanctions disproportionnées en raison de son insoumission.

Rien n'indique qu'il ne sera pas à nouveau condamné après avoir effectué sa peine et en refusant encore d'effectuer son service militaire.

Dans un arrêt du 26 janvier 2006, la Cour européenne des droits de l'Homme a conclu en une violation de l'article 3 de la CEDH après avoir considéré que l'alternance continue de poursuite et des peines d'emprisonnement, combinée avec la possibilité que le demandeurs soient poursuivis tout au long de sa vie était disproportionnée au but d'assurer que le requérant effectue son service militaire.

En l'espèce le requérant risque d'être poursuivi à vie s'il n'accepte pas de faire à un moment son service militaire.

En cas de retour en Ukraine, le requérant sera donc soumis à une peine d'emprisonnement et le requérant sera toujours sous cette menace tant qu'il n'aura pas réalisé son service militaire.

En outre, actuellement, les institutions belges d'asile ne disposent pas des éléments pertinents afin de déterminer si le conflit en Ukraine doit être considéré comme illégal. (Voir e.a. arrêt du CCE N° 159 262 du 23 décembre 2015, arrêt du CCE n°157 378 du 30 novembre 2015, arrêt du CCE n°157 477 du 30 novembre 2015)

Elles sont appelées à statuer prochainement.

Dans ce contexte, on peut conclure qu'il est disproportionné de renvoyer le requérant chez lui avant sa demande d'asile ne soit traitée en connaissance de cause et que les juridictions belges se soient prononcées sur la légalité du conflit en Ukraine."

In een inventaris bij zijn verzoekschrift kondigt verzoeker een reeks bijlagen aan met landeninformatie over Oekraïne (Verzoekschrift, bijlagen 4-15), maar deze bijlagen werden niet aan het verzoekschrift toegevoegd.

4.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die

aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°(...) bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

4.7. In zijn middelen betwist, noch weerlegt verzoeker de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum. De gemachtigde van de staatssecretaris was dus in beginsel verplicht hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

4.8. Verzoeker slaagt er niet in te overtuigen dat hij wel degelijk over geldige binnenkomstdocumenten zou beschikken. Waar verzoeker meent dat hij geen gevaar betekent voor de samenleving en dat hij geen inbreuken heeft gepleegd, merkt de Raad op dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan, en zelfs moet, worden afgeleverd, ook al heeft de betrokken vreemdeling geen (andere) misdrijven gepleegd.

4.9. In zijn middel poneert verzoeker meermaals dat de beslissing werd genomen zonder een grondig onderzoek van de aanvraag, terwijl uit het administratief dossier niet kan worden opgemaakt dat verzoeker ooit enige aanvraag, van welke aard dan ook, zou hebben ingediend.

4.10. Volgens verzoeker is er sprake van een kennelijke beoordelingsfout. Verzoeker meent dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd omdat hij bij zijn aanhouding omwille van zijn gebrekkige kennis van de landstalen niet in staat was mee te delen dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst en dat hij een asielaanvraag wenste in te dienen omwille van het oorlogsklimaat in zijn land van herkomst.

4.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2011 met een visum ‘type C’ in het Schengengebied is binnengekomen en tussen september 2011 en december 2013 illegaal in België heeft verbleven en daarna naar Oekraïne is teruggekeerd. Verzoeker kwam op 10 juli 2014 met een Litouws visum in België toe en legde op 29 augustus 2014 een aankomstverklaring af te Jette, waarbij hij toegelaten werd tot verblijf tot 7 oktober 2014. Uit een adrescontrole van 9 maart 2015 bleek dat verzoeker nog steeds op het opgegeven adres in Jette verbleef. Op 29 januari 2016 werd verzoeker bij de controle van een voertuig met Oekraïense nummerplaat geïnterpelleerd door de politie van Dilbeek. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgemaakt omdat verzoeker niet ingeschreven was in het Rijksregister. Verzoeker bleek de Franse taal machtig te zijn en verklaarde blijkens het TARAP-borderel het volgende naar aanleiding van zijn gehoor: *“I.(...) verblijft bij zijn vader te Jette. Hij is samen met zijn vrouw Z.(...) naar België gevlucht omdat ze hem in Oekraïne in het leger wilde steken. Hij wilde dit absoluut niet. Zijn vrouw is in België 7 maanden geleden bevallen van hun eerste kind. I.(...) wil in België zijn verdere leven uitbouwen. Hij geeft toe dat hij momenteel werkt zonder contract om geld te verdienen. Zij zijn in België geraakt via bus.”*

4.12. Het komt weinig geloofwaardig over dat verzoeker, die blijkens het administratief verslag de Franse taal beheerst en die al jaren in België verblijft, nooit in staat zou zijn geweest om aan de asielinstanties

kenbaar te maken dat hij internationale bescherming behoeft. Uit het administratief verslag kan geenszins worden geconcludeerd dat verzoeker nood zou hebben gehad aan een tolk om zich bij zijn administratieve aanhouding te kunnen uitdrukken.

4.13. Artikel 6 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten: (...).”

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 6 van het EVRM, dient te worden benadrukt dat de waarborgen die artikel 6 van het EVRM biedt voor een eerlijk proces door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie van toepassing zijn op gerechtelijke procedures, en niet betrokken kunnen worden op een beslissing van een administratieve overheid die optreedt als orgaan van actief bestuur (RvS 27 juni 2013, nr. 224.149). Bovendien heeft deze bepaling enkel betrekking op burgerrechtelijke en strafrechtelijke aangelegenheden en niet op administratiefrechtelijke geschillen. Verzoeker lijkt zich vooral te beroepen op artikel 6.3 van het EVRM dat echter betrekking heeft op de rechten van personen die het voorwerp zijn van een strafvervolging. In dit verband kan verzoeker zich dus niet beroepen op het recht om te worden bijgestaan door een advocaat ter gelegenheid van zijn administratieve aanhouding. De kritiek van verzoeker op zijn administratieve aanhouding is niet dienstig aangezien hij onmiddellijk na de kennisgeving van de bestreden beslissing in vrijheid werd gesteld en hem een termijn van 30 dagen werd gegund om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.14. Artikel 2 van het EVRM behelst het recht op leven en bepaalt het volgende:

“Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat betrokkene een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan de doodstraf, aan foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, brengen zowel artikel 2 als artikel 3 van het EVRM met zich mee dat de betrokken lidstaat zich moet onthouden van een uitwijzing van de betrokken persoon. Beide verdragsartikelen worden bijgevolg gezamenlijk onderzocht (EHRM, 23 maart 2016 (GK), *F.G./Zweden*, §110).

Artikel 3 van het EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de

verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 95, punt (d)). Het EHRM heeft echter eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 95, punt (d)).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

4.15. In zijn tweede middel beschrijft verzoeker het conflict in Oost-Oekraïne en de oorlogsmisdaden die door het Oekraïense leger in het kader van dit conflict werden gepleegd. Verzoeker meent dat het om illegale militaire interventies gaat. Volgens verzoeker riskeren dienstplichtigen, die zich aan de dienstplicht onttrekken, zware, disproportionele gevangenisstraffen en werd hij hiervoor opgeroepen. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van een oproeping (Verzoekschrift, bijlage 2).

4.16. De Raad merkt in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding van verzoeker naar Oekraïne impliceert, waardoor het betoog over de artikelen 2 en 3 van het EVRM enigszins voorbarig overkomt.

4.17. De Raad stelt verder vast dat verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor naar aanleiding van zijn interpellatie door de politie van Dilbeek op 29 januari 2016 had verklaard dat hij in Oekraïne niet naar het leger wilde en dat hij in België werkte en hier met zijn gezin zijn verdere leven wilde uitbouwen. Uit deze verklaringen blijkt niet dat zijn leven in Oekraïne in gevaar zou zijn. Deze verklaringen kunnen evenmin worden geïnterpreteerd als een poging om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zoals verzoeker in zijn middel schijnt te willen doen geloven.

4.18. De bewering van verzoeker, dat hij bij een terugkeer naar Oekraïne zal worden ingezet in de 'illegale' oorlog in Oost-Oekraïne, kan niet bewezen worden geacht. Uit de landeninformatie over het conflict in Oost-Oekraïne, die verzoeker in zijn tweede middel heeft opgenomen, maar die ontbreekt als bijlage bij het verzoekschrift, kan niet worden afgeleid dat hij in het kader van zijn dienstplicht zal worden ingezet aan de frontlinie in Oost-Oekraïne. Deze 'informatie' heeft immers enerzijds betrekking op de oorlogsmisdaden die worden gepleegd door het Oekraïense leger in het kader van het conflict, die niet worden betwist of ontkend, en anderzijds op de maatregelen die ten aanzien van deserteurs worden genomen. Uit deze informatie blijkt niet dat verzoeker zal worden ingezet in de militaire operaties in Oost-Oekraïne, noch dat er geen alternatief voor de dienstplicht zou bestaan.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een kopie van een convocatie toe die in het Cyrillisch is opgesteld (Verzoekschrift, bijlage 2). Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, stelt de Raad vast dat hij geen kennis kan nemen van de inhoud van dit stuk en de authenticiteit ervan hoegenaamd

niet kan worden nagaan. Op basis van dit stuk kan dus niet worden besloten dat verzoeker onderworpen zou zijn aan de dienstplicht in Oekraïne.

4.19. Ten overvloede blijkt uit informatie, die op 27 september 2017 door de verwerende partij werd overgemaakt aan de Raad, dat er sedert het indienen van onderhavig verzoekschrift geen nieuwe elementen zijn in het dossier. Verzoeker heeft blijkbaar, hoewel hij dit in zijn verzoekschrift aankondigt, nooit een asielaanvraag ingediend.

4.20. Uit hetgeen vooraangaat dient te worden besloten dat verzoeker niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing hem zou blootstellen aan een risico op een schending van artikel 2 en/of 3 van het EVRM.

4.21. Er werd geen schending van de artikelen 2, 3 en 6 van het EVRM aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat de beslissing disproportioneel is of dat geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde elementen. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN